

PRO PATRIA SEMPER

Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră
"Avram Iancu"

4/2010

"...Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan trăit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit. [...]"

Cu prilejul zilei naționale a României, în cadrul Școlii de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră "AVRAM IANCU" Oradea, în perioada 28.11- 01.12.2010, au avut loc o serie de activități cultural-educative și sportive, expuneri, prezentări de carte.

Astfel, în zilele de 29.11-30.11.2010, personalul biroului învățământ al școlii, a organizat o expunere de carte cu tema „1 Decembrie”.

De asemenea pe data de 30.11.2010 în școala alături de elevii și personalul școlii noastre, au participat, domnul Roșu Marinell - profesor de istorie din cadrul Colegiului Național „Partenie Cozma”, care a prezentat semnificația Zilei de 1 DECEMBRIE 1918, și elevii clasei a IV-a de la școala „Dimitrie Cantemir” din Oradea. Aceștia au prezentat un montaj literar-muzical închinat Zilei Naționale a României sub îndrumarea doamnei profesor Lung Doina și Lucăciu Simona.

La solicitarea elevilor noștri și cu acordul conducerii instituției, un grup de 36 de elevi și 6 cadre s-au deplasat la Alba Iulia pentru a participa la festivitățile organizate cu ocazia zilei de 1 DECEMBRIE - Ziua Națională a României.

În ziua de 1 decembrie 2010 reprezentanți ai școlii noastre - formațiunea de muzică a școlii și o clasă de elevi conduși de domnul comisar Cura Marius, aflat la comanda detașamentului de onoare - au participat la Festivitățile organizate de autoritățile locale ale județului Bihor.

“La Mulți Ani România!”

CUPRINS

Interviu.....	pag. 3
Decembrie.....	pag. 5
Creație.....	pag. 7
Simpozion.....	pag. 8
Schimb de experiență trilateral.....	pag. 10
Schimb de experiență româno-maghiar.....	pag. 12
Aniversare.....	pag. 14
Realizare de sine.....	pag. 16
Hai Oradea, joacă bine!.....	pag. 17
Eveniment.....	pag. 18
Hobby.....	pag. 19
Prin lume.....	pag. 20
Divertisment.....	pag. 22

REDACTIA

Responsabil de număr:
Inspector Monica BONDAR

Corectură:
Subcomisar Etelka KISS

Colaboratori:
Agent șef adjunct Călin NEAGA
Agent principal Lavinia NEAGA

Redactori:
Elev Sergiu GÎTA
Elev Ioana SILAGHI
Elev Răzvan CÂRCIUMARU
Elev Gabriel ANTOHE

Fotoreporter:
Agent principal Cristian RAMBU

Layout:
Agent principal Flavius CORA

Tipărită la Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu”, Oradea
Nr. 4/12/ 2010

“GÂNDIȚI-VĂ DE DOUĂ ORI ÎNAINTE SĂ ACȚIONAȚI O SINGURĂ DATĂ”

INTERVIU CU DOMNUL COMISAR ȘEF DOMUȚ VASILE

Deși plină de emoții, momentele petrecute cu domnul comisar șef mi-au întărit convingerea că „*Omul sfințește locul*”, deoarece am întâlnit un om foarte calm, responsabil, extrem de apropiat și deschis față de noi, tinerii. M-a primit zâmbitor și dornic să ne împărtășească din vasta sa experiență. Redau în continuare interviul, convinsă că citirea acestor rânduri va produce, și la cititori același sentiment de admirație pe care l-am simțit și eu.

C*are este deviza dumneavoastră în viață?*

Deviza mea în viață este corectitudinea și onestitatea.

D*acă ar fi să alegeți iar, ați alege tot această meserie?*

Nu regret că am făcut această alegere, întrucât întotdeauna am considerat că un polițist de frontieră este un ambasador al țării, deoarece el este prima și ultima persoană cu care un străin intră în contact. Așadar, da, aș alege tot această meserie.

C*are este cheia succesului pentru dumneavoastră?*

Cheia succesului pentru mine este dorința de a ajunge pe cele mai înalte trepte,

determinându-mă să urmez diferite forme de învățământ, atât în țară, cât și în străinătate, fapt care a contribuit foarte mult la succesul pe care l-am dobândit.

C*ât de mult a contribuit familia la succesul dumneavoastră?*

Familia m-a sprijinit foarte mult. Și soția mea este tot polițist de frontieră și înțelege riscurile și avantajele pe care această profesie le implică. La fel și fiica mea, este înțelegătoare, având în vedere profesia noastră, și ea a fost impulsionată să-și formeze o carieră care sa-i creeze satisfacții.

V*ă place activitatea la catedră? În ce măsură diferă aceasta de activitatea dumneavoastră anterioară?*

Îmi place activitatea la catedră, am întâlnit un colectiv bine pregătit, am lucrat cu majoritatea dintre ei, anterior în operativ și cunosc calitățile de bun pedagog ale fiecăruia.

Activitatea didactică nu este o noutate pentru mine, o consider ca o provocare. Sper să pot să aduc elemente de noutate în activitatea didactică, punând accent pe partea de pregătire practică, având în vedere experiența mea în operativ, de la funcția de lucrător în operativ până la cea mai înaltă treaptă - aceea de inspector șef.

INTERVIU...

Intr-adevăr, din punctul de vedere al meu, elev la această școală, este important ca profesorul să aibă o vastă experiență profesională, pentru a face mai lesne, pentru elev, trecerea de la teorie la practică.

Da, sigur că da, îți întăresc această afirmație. În activitatea profesională, de orice factură ar fi ea, trebuie să dobândim cunoștințe teoretice temeinice, pentru a putea îndeplini cu succes sarcinile de serviciu. Un profesor nu va putea niciodată transmite elevului un volum mare de informație fără a face conexiuni cu activitatea din operativ. În cadrul catedrei trebuie să te pregătești continuu, iar experiența din domeniul operativ trebuie transmisă elevilor pe înțelesul acestora.

Ce sfaturi le dați elevilor care sunt pregătiți să urmeze această profesie? Ce calități trebuie să aibă pentru a reuși, sigur, nu la nivelul dumneavoastră, în această carieră?

Îi sfătuiesc să fie cinstiți, corecți, să reziste tentațiilor care sunt din ce în ce mai mari, să se pregătească mereu, deoarece „elementele” infractoare care acționează la frontieră au întotdeauna inițiative și metode noi de eludare a legilor.

Orice tânăr care dorește să devină polițist de frontieră bun, trebuie să cunoască o limbă străină, să aibă o cultură generală, cunoștințe în domeniul juridic, întrucât te confrunți cu diferite genuri de infracțiuni, ce țin de combaterea criminalității transfrontaliere, să aibă inițiativă, cunoștințe în domeniul psihologic, să știe să lucreze în echipă și să fie orientat spre succes și spre dorința de autoperfecționare și autodepășire.

Vă mulțumesc!

Elev I Ioana Silaghi

„Fiecare dintre noi este o lume”

Putem spune că fiecare persoană, indiferent de sex, rasă, religie sau etnie, are propriile particularități, atât fizice, cât și morale. Fiecare are propriile sentimente față de anumite lucruri, persoane sau activități. Fiecare se deosebește prin anumite gesturi sau concepții adânc înrădăcinate în gândurile noastre.

Aceste particularități sunt dobândite pe parcursul vieții, de când venim pe lume și până când murim. De fiecare dată când învățăm ceva nou, conștient sau inconștient, preluăm anumite lucruri pe care le asimilăm, fiecare în felul său, lucruri pe care apoi le folosim și care ne individualizează în lume.

Un exemplu foarte simplu ar fi scrisul. Din primele zile în care începem să scriem, fiecare dintre noi își formează anumite reflexe care îi deosebesc scrisul de scrisul altei persoane. Nu putem spune că există două persoane care să scrie la fel.

La fel se întâmplă și cu mimica, gestică, mișcările corpului și, nu în ultimul rând, cu felul fiecăruia de a privi o anumită situație, de a o analiza, de a o înțelege și de a o rezolva.

Din punctul meu de vedere, aceste particularități se datorează în mare măsură, mediului în care crește persoana respectivă și, deși există asemănări între persoanele care au crescut în același mediu, de exemplu frații, aceste asemănări sunt nesemnificative în comparație cu deosebirile dintre ei.

Sentimentele și modul de a interacționa cu cei din jurul nostru ne deosebesc cel mai mult. În timp ce unii putem privi o persoană cu admirație și respect, altora li se poate părea antipatică, fapt care influențează total comportamentul celor două grupuri față de persoana respectivă.

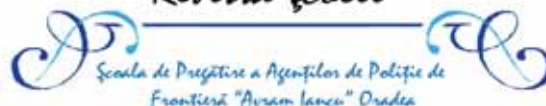
Un alt exemplu de diversitate ar fi visele și aspirațiile fiecăruia. Oricare persoană are un vis, o anumită perspectivă asupra perfecțiunii, care îi este caracteristică doar lui. Fiecare dintre noi își imaginează altfel perfecțiunea și, deși unele idei pot coincide, în final, nu pot exista două persoane care să aibă același vis.

Toate aceste particularități ne fac să fim speciali, fiecare în felul său, ne creează acea diversitate fără de care lumea și viața ar fi monotone.

În concluzie, putem spune că fiecare persoană este un ansamblu de caracteristici fizice, dar, mai ales, morale, care alcătuiesc un tot, un individ, o lume care așteaptă să fie descoperite.

Elev I Gîta Sergiu

Revista școlii

Mesagerii Unirii de la Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea

În acest an elevii școlii noastre au participat la evenimentele organizate pentru omagierea zilei Marii Uniri la Alba Iulia, Capitala de suflet a românilor de

pretutindeni unde, la 1 decembrie 1918, au fost scrise pagini de istorie de neuitat, marcate de adânci sentimente de emoție, lacrimi, bucurie și fericire deplină, iar pe buzele tuturor era un singur și drag cuvânt, „România”.

Dincolo de sentimentele de dragoste și atașament față de patrie, conștiința patriotică izvorăște din cunoașterea istoriei, a geografiei și a culturii naționale. Vizitarea Salinei de la Turda, în prima zi a acestei activități, a prilejuit tocmai acest lucru, a fost ca o Uvertură, a mării Maestre, Natura, desăvârșită de inventivitatea și creativitatea Omului, care a pregătit sentimentele ce aveau să crească mult în amploare, a doua zi, la Alba Iulia. A urmat trecerea scurtă, preț de câteva ore, prin Blaj, pentru a ne primeni sufletul și trupul într-un orașel minunat, care la fiecare pas respiră spiritualitate românească.

În ziua de 1 Decembrie, dând parcă răspuns chemării ce suna atât de frumos, în gura Poetului însuși, „Veniți la Alba Iulia, în Ardeal”, am purces și noi spre Bălgrad, cum era numită, odinioară, cetatea.

Sentimentele erau diverse, la fel de intense unele ca și celelalte: unii erau preocupați, cu pasiune, de organizare; alții așteptau cu nerăbdare, să intre falnici, asemenea domnitorului Mihai Viteazul, în cetatea Bălgradului; alții, ca și regele Ferdinand I, așteptau să pășească, cu mândrie și cu inima mică de tot, în catedrală, pentru a deveni, fie și numai pentru câteva minute, regi; alții, își potriveau uniforme, căci primiseră „cuvânt de poruncă” să fie „nou nouți, ca din cutie”! Alții își retrăiau, cu voce tare, minunații ani de liceu militar, petrecuți în frumosul oraș!

Cele două clase de elevi au fost însoțite de

diriginți - comisar șef Gheorghe BIOȘA și comisar KISS Etelka, dar și de alte cadre, dornice să ni se alăture - comisar șef Ciprian VARADI, șef Birou învățământ, subinspector Alexandru AZOIȚEI, șef sector elevi anul I și Luciana IVĂNESCU, bibliotecară.

Și pentru că sentimentul trăit a fost atât de intens încât m-a emoționat, aș aminti și faptul că, pentru unii vizitarea Colegiului Liceal Militar de la Alba Iulia a constituit prilejul de a rememora, cu mândrie, anii în care s-au format ca ofițeri. A fost o revedere plină de vibrație, greu de tradus în cuvinte, chiar și pentru un filolog. Fiecare colțișor al colegiului avea o poveste, un vis împlinit, o „pățanie”, mai ceva ca în Amintirile lui Creangă!

Și pentru că didactica modernă recomandă ca la sfârșitul fiecărei activități să le solicităm celor implicați în activitate retro informația sau feed - back-ul (cum spun englezii), așa am făcut și noi. Am selectat câteva din cele oferite de elevi, cărora, pe această cale doresc să le mulțumesc pentru că de la început, de când le-am propus o astfel de ședință practică au spus „Da, doamna profesoară” și pe tot parcursul activității au dat dovadă de o atitudine exemplară. Iată impresiile lor:

„Am simțit vibrând, în acordurile imnului Eroilor, spiritul național. Până acum, de 1 Decembrie,

nu am participat la demonstrații de genul acesta. A fost o experiență unică, deoarece vizita la Sala Unirii, unde s-a semnat Unirea, m-a făcut să mă gândesc la trecut și la istorie, și să îmi dau seama, o dată în plus, că toți cei care au luptat pentru țara noastră, nu au murit în zadar.” (B.D.O.)

„... am simțit emoția și bucuria de a fi român, iar la intonarea imnului inima a tresărit, s-a schimbat ceva în sufletul meu preț de câteva minute, ignorând frigul și ploaia rece.” (Z.C.)

1 DECEMBRIE...

„Cel mai important lucru este acela că, la auzirea Imnului României, toți am luat o poziție de drepți cum nu am mai făcut-o niciodată! M-au copleșit emoțiile!” (M.R.)

„Această Zi Națională mi-a redat un sentiment de mândrie, respect și patriotism, fiind eu însămi o participantă, însemnată, și prin statutul special pe care îl dețineam, acela de Polițist de Frontieră, a acestei țări, că fac parte din tinerii acestei țări care încă au curajul de a scrie istoria, la prezent!” (H.F.)

„Un oraș remarcabil din România, Alba Iulia, încărcat de istorie, cu porțile mereu larg deschise, precum brațele părintești; bătrâne și pline de înțelepciune, acestea așteaptă de fiecare dată când pășești pe solul greu de atâtea încercări, să-ți arate trecutul, în prezent... Cu cât te adâncești mai mult în acest oraș, fabulos, parcă fiecare cărămidă, zid, bucată de lemn, bătaie de tobă sau sunet de trâmbiță, doresc să te acapareze, să te poarte în propria istorie, eveniment la care au luat parte, odinioară... Oraș al Marii Uniri, menține încă viu spiritul unirii și parcă nu vrea să accepte modernul, arătând, cu dărnicie, ce înseamnă, cu adevărat, istoria și Marii Domnitori care i-au călcat pământurile!” (T.B.)

„În fiecare an, ziua de 1 Decembrie aduce un sentiment puternic de patriotism, iubire față de ceea ce înseamnă țară, strămoși, popor. Acest sentiment este mai puternic atunci când ai posibilitatea să și participi la această manifestare, ascultând imnul României în poziție de drepți, în piața Mihai Viteazul, în Alba Iulia” (P.L.)

„Ziua de 1 Decembrie a fost cea mai frumoasă, chiar dacă a fost foarte frig, a plouat și multă lume nu știa ce este „Poliția de Frontieră” și se mira că eram acolo. A meritat să îndurăm toate acestea.” (B.C.)

„... am trăit cu mai multă profunzime sentimentul și mândria că sunt român și că nu trebuie să îmi pierd respectul pentru istoria țării mele;

atmosfera a fost asemănătoare unei sărbători, de care m-am bucurat așa cum se cuvenea.” (L.C.)

„Alba Iulia a fost locul unde trebuia să ne aflăm în această sărbătoare.” (D.M.)

„1 Decembrie, la Alba Iulia, a fost ca un strop de rouă scaldată în frumos, un giuvaer românesc, cu care, din suflet, mă mândresc.” (V.V.)

„Ca de fiecare dată, 1 Decembrie este o zi specială pentru România. Am simțit că sunt român, că trăiesc în România și că nu sunt un străin în țara mea, retrăind un moment din istoria bogată și frumoasă. S-a simțit libertatea, că românii sunt uniți. Ar trebui ca astfel de evenimente să aibă loc mai des, pentru a nu uita cine suntem și unde trăim!” (D.S.)

Voi încheia, tot cu cuvintele unuia dintre elevi, care m-au făcut să îmi aduc aminte de strigătul de copil din Hronicul și cântecul vârstelor, „Trăiască România dodoloată!”, „De-am fi o scântă' mai patrioți, s-ar auzi peste tot: România!” (C.M.)

Dincolo de demersul didactic, concretizat printr-o activitate extracurriculară, am avut ocazia de a cunoaște oameni minunați, buni și inimoși, care ne-au oferit găzduire, un dram din spiritul lor de Români din inima Ardealului, gazde primitoare, cărora, dorim, și pe

această cale, să le mulțumim.

În prag de sărbătoare, cu iz de cozonac, clinchet de zurgălăi, când o frumoasă tradiție străbună ne îndreaptă atenția și gândurile către ceilalți, cei de lângă noi, atât de dragi nouă, cu urări, vă doresc și eu, dragii mei elevi, să aveți mereu puterea, curajul și înțelepciunea să alegeți mereu binele! Să fiți mereu frumoși și mândri de voi, cum ați fost zilele acestea!

Scms. Kiss Etelka

INTEGRAREA

„Adevărata integrare înseamnă a face ceea ce este corect, chiar știind că nimeni nu va afla niciodată ceea ce ai făcut”
(Oprah Winfrey)

Integrarea este un atribut personal pentru care merită să lupti sa-l ai cu adevărat. Trebuie să lupti pentru că integrarea generează atitudinea pe care o ai asupra vieții. Trebuie să fie forța din interior pentru ca restul lucrurilor exterioare generate să fie pe măsură.

A fi integru înseamnă a fi cinstit, onest, corect, atât cu tine cât și cu cei din jurul tău. Nu aștepta corectitudinea în viață atâta timp cât dai dovadă de opusul acesteia. Pentru a putea trăi într-o lume integră, trebuie să începem cu noi înșine, după care încetul cu încetul să-i inspirăm și pe cei din jur. A fi corect într-o situație oportună poate atrage multe avantaje, care, poate pe moment nu sunt vizibile, dar cu timp și răbdare efectele se vor ivi.

Trebuie să acționăm tot timpul într-un mod corect nu doar ca să știe lumea că am procedat corect, ci pentru propria noastră conștiință, pentru a fi cinștiți la rândul nostru. De multe ori tindem să facem anume lucruri doar de dragul lumii, dar acest fapt nu înseamnă neapărat că este lucrul potrivit, dar pentru oamenii din ziua de azi contează mai mult impresia pe care o las unei persoane decât propria conștiință.

Integrarea reprezintă în plan profesional colecția valorilor care evidențiază scopul profesional. O persoană integră are un set coerent și relativ stabil de valori și principii etice, iar acțiunea, gândirea și comportamentul acestei persoane tind să reflecte aceste principii.

Să fim integri în tot ceea ce facem nu este un lucru ușor. Este dificil să îți menții aceeași poziție, să procedezi corect în activitățile tale zilnice când în jurul nostru vedem prea multă incorectitudine și răutăți.

Cred că ceea ce afirmă Oprah este cât se poate de adevărat deoarece nu ești cu adevărat integru dacă nu faci ceea ce este corect și nu faci corect un lucru până la capăt dacă îl faci doar de văzul lumii.

Elev I Cîmpean Miruna

FERICIRE

O rază de soare se așterne plăpând
Sub lunga iubire adormind
Norii se revarsă mereu, mereu
Sub dulcele amar CID

Nici păsările nu răsună,
Nici graurii nu se zăresc
Totul e mort;
Totul e în van.

Se aud bocete în depărtări
Dar nu acompaniază un mort
Ce este moartea însăși
Care încet, încet apare la răsărit.

Făcându-și loc în sufletul trist
De suferință măcinat
Căutând acum să obțină
Vechea viață fericită

O DURERE, UN GÂND, O LACRIMĂ...

În urma ei au rămas doar locuri goale
În suflet, trup și inimă
O durere, un gând, o lacrimă.
Suferință în mâinile tale;

Se adâncise în întuneric, unde,
Sufletul meu a pătrunde cu greu poate;
Lăsând în urma ei așternute
Urme ale unei vieți fericite.

În zăpada albă urmele-i piereau,
Doar clopoțelii s-auzeau.
Cântând voioși ca la început,
Un clinchet dulce de Ajun.

Soarele a răsărit, ziua iar a început,
Lumina n-a apărut, lipsa ei a dăinuit;
Colo-n zare se zărește o lumină
Care aduce chipul ei de odinioară.

Elev II Cârciuamaru Răzvan

SIMPOZION...

PROIECTE EDUCATIONALE DE SUCCES. MODELE DE EVOLUȚIE ÎN CARIERĂ

Într-o societate postmodernă dominată de globalizare, multiculturalitate și mobilitate, educația polițienească conferă certificare europeană

profesionalismului și conceptului de învățare pe tot parcursul vieții.

Simpozionul internațional cu tema „SISTEME DE DEZVOLTARE A CARIEREI PROFESIONALE POLIȚIENEȘTI ÎN STATELE EUROPENE”, aflat la cea de a III-a ediție, a reunit în Oradea, la Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” un număr de 15 școli din țară și din străinătate. De acum a devenit tradiție ca în fiecare toamnă, în luna octombrie, să se întâlnească în frumosul oraș de pe Crișul Repede elite educaționale din România, UE și țările vecine.

Bucuria organizatorilor a fost pe măsura

prelegeri de succes. Centrul de Formare și Perfecționare a Poliției Federale Germane, Eschwege, Germania a fost reprezentat de domnul director, POR Martin Kroger și colegii domniei sale, domnul EPHK Dietmar Wolf și domnul PHK Rainer Noll. Școala Medie de Ordine Publică din Miskolc, Republica Ungară a fost reprezentată de domnul director adjunct, Laszlo Lovei.

Ne-au onorat cu prezența Școala Medie de Ordine Publică din Szeged (domnul Zoltan Horvath), Școala de Poliție din Kosice (doamna director adjunct, maior Lucia Vargova și colegii domniei sale domnișoara Monika Janosova și domnul maior Daniel Cukalovsky), Colegiul Național de Grăniceri, Ungheni, Republica Moldova (domnul maior Gheorghe Petic), Institutul Militar al Forțelor Armate „Alexandru cel Bun” din

eforturilor depuse. Și anul acesta distinșii colegi de la școlile partenere și-au făcut simțită prezența prin

Chișinău, Republica Moldova (domnul locotenent Valeriu Moruz), Academia Națională de Grăniceri „B. Hmelnițki” (locotenent colonel Volodymyr Kyrylenko și locotenent Andrii Balendr).

Un loc special printre invitați l-a avut Agenția Frontex, unitatea TRU, reprezentată de domnul Radu Constantin Anton, care de fiecare dată aduce în prim plan modele europene de analiză comparată și scoate în evidență importanța mobilității și certificării educaționale pentru realizarea de operațiuni comune și intensificarea interoperabilității la nivel european. Domnia sa a subliniat, o dată în plus, importanța unei armonizări a pregătirii profesorilor din școlile de specialitate, subliniind rolul proiectului de mobilitate a profesorilor și armonizarea pregătirii polițienești din statele membre.

Domnul comisar șef, Costel Valentin Blidaru, ca reprezentant al DMRU din MAI, a

precizat importanța pe care educatorul și educabilul o au în procesul educațional și a menționat faptul că domnia sa este impresionat de rezultatele deosebite obținute de școala de la Oradea și este mândru de faptul că a făcut parte din colectivul de excepție al acestei școli.

Inspectoratul General al Poliției de Frontieră reprezentat de doamna comisar șef Iuliana Barbu vine să certifice importanța simpozionului de la Oradea și să sprijine acțiunile educaționale prin încurajarea parteneriatelor și a proiectelor.

De un profesionalism de apreciat s-au dovedit școlile MAI din țară: Școala de Agenți de Poliție „Septimiu Mureșan” Cluj-Napoca (cmf. șef. Alexandrina Rusu), Școala de Perfecționare a Cadrelor Poliției de Frontieră Orșova (cms. șef Doru

Inițială și Continuă a Personalului Constanța (insp. pr. Antoanela Crețu, insp. Ovidiu Popescu), Centrul de Formare Inițială și Continuă Orăștie (lt. col. Ioan Opra), Școala de Subofițeri de Pompieri și Protecție Civilă „Paul Zăgănescu” (lt. col. Cristian Bană, mr. Ionuț-Alin Dobre), Școala de Subofițeri Jandarmi, Fălticeni (mr. Neculai Constantin).

Parteneriatul cu comunitatea locală s-a dovedit a fi constructiv, la simpozion fiind prezente și instituții precum Inspectoratul Județean de Jandarmi Bihor (șeful inspectoratului col. Ioan Huluban), Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene (domnul st. Andrei Bordeianu).

Alături de organizatori a fost și organizația profesională a polițiștilor – Corpul Național al Polițiștilor, care a dovedit un interes special educației polițienești asigurând alocarea unei sume importante de bani pentru desfășurarea acestui simpozion și pe

Petrache, cms. șef Marius Ciocoi), Școala de Formare Inițială și Continuă a Personalului Iași (cms. șef Nicolae Paraschiv), Școala de Formare

această cale aducem mulțumiri Biroului Executiv Central al CNP și Consiliului Departamental al CNP din IGPF.

Lucrările simpozionului s-au desfășurat având în centrul atenției tematica propusă și, totodată, au oferit ocazia reprezentanților fiecărei școli să-și prezinte școala și să inițieze noi parteneriate și proiecte, dar și noi prietenii.

În încheierea activităților, ca de fiecare dată, domnul comisar șef Ovidiu Stanciu, directorul școlii, a relansat invitația la lucrările simpozionului pentru anul viitor, precizând că dorește tuturor polițiștilor din UE și colegilor din sistem, pentru anul 2011, împliniri profesionale și cât mai multe proiecte de succes, menționând că seriozitatea și pregătirea continuă sunt chei ce vin să deschidă uși spre proiecte de dezvoltare continuă și colaborări internaționale.

Cms. Bordeianu Ioana

PARTENERIAT...

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ TRILATERAL

„Zimmer frei”, cuvinte pe care, până acum,

le-am văzut pe o multitudine de hoteluri, pensiuni și cabane! Semn că avem relații bune cu turiști germani, aceste cuvinte care au compus întrebarea noastră către ei, întrebare la care au răspuns călduros! Și așa urma ca data de 21.11.2010 să fie una memorabilă.

Cu entuziasm pornim către colegii noștri de la Centrul de Formare și Perfecționare a Poliției Federale Eschwege, Germania, într-un schimb de experiență pe care noi, elevii, nu-l vom uita curând. În mână scurtă, chiar și ochelari, în ciuda semnelor rele de la începutul săptămânii. Emoții? Sigur! Eram cei „aleși” să ducă mai departe legăturile colegiale dintre cele trei țări prietene. Nerăbdarea se citea pe fețele tuturor, cu toții abia așteptam trecerea celor 18 ore de drum, ore în care nu reușești să dormi și te chinui să le

banalizezi, folosind forța informaticii portabile și

a muzicii de buzunar.

Cu fiecare oră care trecea, ne dădeam seama că, dincolo de glumele din autocar, de pauzele și „sedințele photo”, era o plăcere să faci parte din colectiv! Drumurile se schimbau, clădirile erau altele, iar după o noapte iluminată, iată-ne în Eschwege! O dimineață care va rămâne în amintiri. Ajunși în orașul gazdelor, perfecțiunea nemțească se evidenția la fiecare pas: străduțele curate, casele perfect aranjate, toate semănau între ele, de parcă ne învârteam în cerc. Până și iarba era tunsă pretutindeni la același nivel.

Cu toții am rămas țintiți asupra proeminenței statuii unui vultur, plasat lângă sigla BUNDESPOLIZEI, pe zidul de la intrarea în

incinta complexului din Eschwege!

Pregătiri meticuloase, de parcă ar fi fost schițate, cu două săptămâni înainte, cazare bună, mese îmbelșugate, toate acestea încadrate într-un program fix, ce s-a dovedit a fi destul de încărcat.

Referitor la program, într-o săptămână gazdele noastre au îmbinat utilul cu plăcutul, drumețiile cu aplicațiile din cadrul școlii, testându-ne și, totodată, reușind să ne relaxeze.

Oooo, tu, cantină uriașă, care ne-ai lăsat să ne înfructăm din meniurile tale alese, un loc pe care mulți dintre noi îl vom ține minte, loc în care ne adunăm gândurile zilei trecute, loc unde fiecare se întreba „Oare cu ce o să înceapă ziua?”.

Complexul începea să prindă formă după turul de inițiere la care am participat toți, atenți și foarte curioși.

Eschwege, Fuldata, Duderstadt, Kassel, Göttingen au fost locurile unde ne-am clătit ochii cu tot ce oferea comerțul de unde nimeni nu a plecat fără bagaj, unii chiar cu bagaje grele.

Calduroși și zâmbitori, nemții ne-au transformat din oaspeți în vizitatori ai bazei de pregătire din Duderstadt, ai muzeului fostei granițe interne a Germaniei, ai cascadei lui Hercules, după care am devenit prinți și prințese în castelul Wartburg.

Frigul nici că era simțit în cadrul orei de criminalistică, unde am văzut ce trebuie și ce nu trebuie să faci la locul unei investigații.

Apoi măiestria noastră sportivă a fost pusă la încercare în cadrul orei de sport cu un traseu bine gândit, nu înainte de a anihila infractorii cu precizie polițienească în poligonul de tragere.

Ne-am exprimat uimirea când ne-au prezentat laboratoarele de simulări tactice (de exemplu, o cameră amenajată sub forma unui bar, un vagon de tren, interiorul unui avion) și chiar le-am depășit baremul de nota 10 la traseul sportiv pe care elevii germani îl au de parcurs ca probă de

ale legii germane și să intrăm puțin în pielea elevilor, cunoscând condițiile de care aceștia dispuneau.

Așadar, sintetizat într-o frază, ei ne-au pus la dispoziție condițiile, iar noi le-am arătat de ce suntem în stare, un schimb de experiență încheiat cu succes.

Programul constant a avut grijă ca timpul să nu treacă repede și după toate momentele de la cele de tranzit la petrecerea de rămas bun, plină de bunătați bavareze și seara „Poker” de la discoteca Amadeus din Eschwege, la seara plină de pizza unde am devenit copii pentru o clipă, la seara de bowling unde am fost în competiție unul cu celălalt și am aflat că avem colege destul de competitive, ne-am dat seama că mașinăriile astea perfecte care sunt nemții sunt de fapt oameni

După o săptămână în care am socializat și am consolidat prietenii înfiripate în țară, ne-am permis să îi învățăm pe colegii germani o glumă în stil românesc: „Cea mai bună mâncare din Germania este berea !”

Sperăm că pe viitor legăturile create între noi vor rămâne și le vom duce la un alt nivel, care ne vor aduce satisfacții pe plan profesional și, cine știe, poate și pe alte planuri

Elevi II Pușcuță Alexandru, Onița Cătălin, Florea Mihai, Pinzaru Adrian, Ștef Adela, Vaș Renata.

evaluare.

Un poligon de trageri impecabil din punct de vedere tehnic, ne-a fost pus la dispoziție pentru a ne demonstra măiestria într-o ședință de tragere „în stil nemțesc”.

Fiind obișnuiți și cu condiții mai puțin bune în țară, cei mai mulți dintre noi am tras aproape perfect și chiar perfect, impresionând profesorii germani care erau cu ochii pe noi.

După întâlnirea cu omologii germani și maghiari am reușit să fim instruiți de dascălii lor în

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

În baza acordului de parteneriat existent între Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea și Școala Medie de Ordine Publică din Miskolc, Ungaria, în perioada 21-26.11.2010, grupul de elevi format din Jolțe Adrian, Mușat Ana, Antohe Gabriel, Rafai Arina, Timofei Daniel și Dodan Alexandru și însoțit de domnul comisar de poliție Zăpodeanu Dan au participat ca oaspeți la schimbul de experiență între cele două școli.

Ajunși în școala similară a statului vecin, noi, elevii, eram oarecum rezervați și ne gândeam la ziua de 26 când urma să plecăm. După ce ne-am regăsit cu colegii maghiari, ce au participat în luna mai, în Oradea, la prima parte a schimbului de experiență, starea de spirit s-a schimbat, și am început să fim entuziasmați. Fiind duminică am ieșit cu toții la o plimbare în oraș unde ne-a încântat arhitectura clădirilor din centrul istoric, Ne-a surprins liniștea ce ne înconjura la acea oră!

Activitatea oficială a început luni dimineață cu prezentarea școlii. Poliția din statul vecin este unificată, adică desfășoară și activități specifice poliției de frontieră și jandarmeriei. Am participat la ore specifice poliției de frontieră, poliției de proximitate. Surpriza noastră a fost când a trebuit să ne echipăm cu scuturi, bastoane și căști de protecție pentru a participa la o oră specifică activității de jandarmerie.

O altă oră interesantă s-a desfășurat într-un laborator spațios, izolat fonic și dotat cu camere video, în interiorul căruia se desfășurau ore de simulare tactică, prezentându-se diferite spețe.

Școala gazdă ne-a pregătit un program care a fost foarte interesant, dar în același timp încărcat, plin de activități la care a trebuit să participăm noi, elevii, fiind încântați de tot acest nou, oboseala fiind ultimul lucru la care ne gândeam. Pentru a înțelege mai bine activitatea și atribuțiile polițistului maghiar, am fost invitați la Inspectoratul de Poliție din Miskolc, unde ni s-a făcut o prezentare amănunțită a celor mai sus

ROMÂNNO - MAGHIAR

menționate, după care am trecut și la partea interesantă a prezentării, mai precis întâlnirea cu trupa de intervenție care ne-a prezentat echipamentul pe care îl au în dotare. Nu am fost impresionați nici de pușca cu lunetă, nici de aruncătorul de grenade sau de shotgun, cât de pistolul Jericho, fabricat în Israel. Acesta are un design deosebit, iar modul cum îl simțeam în mână ne provoca un zâmbet involuntar.

La o activitate specifică poliției de frontieră am vizitat un punct de contact situat în nordul Ungariei, unde își desfășurau activitatea ofițeri maghiari și slovaci. În aceeași zonă ne-am relaxat, vizitând o peșteră ce se întinde pe teritoriul a două state: Ungaria și Slovacia.

În incinta școlii se regăsește și poligonul de tragere, aici lipsind cu desăvârșire țintele fixe din hârtie și elevii cu funcția de „lipitori”. Am fost protagoniștii unei ședințe de tragere, diversificată cu cartușe din belșug. Mai târziu, tot în incinta școlii, am fost într-un poligon unde am tras cu pistoale tip AIRSOFT.

Ultimul eveniment distractiv s-a consumat într-o casă de vacanță a poliției, situată la circa 100 m de un lac, unde am demonstrat că știm să ne și distrăm.

În această delegație am gustat câte puțin din toate, cel mai mult însă am degustat specialitățile bucătăriei ungurești, delicioasă și picată, după preferință.

Cu toate că uneori „ne-au durut mâinile”, vorbind cu ai noștri colegi maghiari, am reușit să ne înțelegem tare bine și să devenim prieteni.

După cum am mai scris, am gustat câte puțin din toate, inclusiv din mâncarea cu gust ușor amar din data de 26 noiembrie, ziua în care s-a încheiat activitatea noastră și a trebuit să ne luăm rămas bun cu promisiunea că, undeva, cândva, ne vom regăsi...

Elev II Antohe Gabriel

Motto:

*"Dumnezeul geniului m-a
sorbit din popor cum
soarele soarbe un nour
de aur din marea de amar."*

BIOGRAFIA ȘI OPERA

Cel mai mare scriitor român, pe care l-a evidențiat până acum timpul, Mihai Eminescu, s-a născut în istorica și măreața Moldovă, mai exact la Botoșani, pe data de 15 ianuarie 1850.

După cum spunea Nicolae Iorga *"Eminescu se deosebește de toți scriitorii vremii sale și prin aceea că opera lui întregă n-are nici cea mai slabă măsură și sub nici un raport caracterul local, principal, ci numai caracterul general românesc. E cel dintâi scriitor român care scrie către toți românii într-un grai pe care românii de oriunde îl pot recunoaște ca al lor. Născut în colțul de către graniță al Moldovei de sus, crescut în Bucovina, apoi școlar într-un așezământ de cultură ardelean, în sfârșit studiind la Viena între românii din toate părțile, care sub îndemnul lui pun la cale înaintea mormântului din Putna al lui Ștefan cel mare cea dintâi serbare a sufletului, a tradițiilor, a gloriei românești, care sunt ale tuturor celor de sângele nostru și de limba noastră, înfrățit apoi cu poporul prin străbaterea adâncă a tainelor cântecului mulțimilor - Eminescu e întruparea literară a cunoștinței românești, una și nedespărțită."*

Marele nostru Eminescu s-a născut într-o familie binecuvântată cu unsprezece copii, el fiind cel deal șaptelea copil. Cei unsprezece copii au fost crescuți și îndrumați de cei doi părinți, căminarul Gheorghe Eminovici și Raluca. Ipoteștii, locul magnific al copilăriei, l-a desmierdat și l-a fermecat pentru eternitate cu șoapta pădurilor și susurul izvoarelor vegheate de astrul tutelar al liricii eminesciene, luna. Această perioadă va fi evocată de poet cu multă nostalgie, de exemplu în poezia *«O, rămâi»*: *"Unde ești copilărie / Cu pădurea ta cu tot?"*

Dragostea și mângâierea maternă îl va călăuzi pe poet încă din copilărie, iar la maturitate i se va adresa cu apelativul *"O, mamă, dulce mamă..."*. Îndemnat de părinții, care au demonstrat o permanentă preocupare de viitorul copilului lor, Mihai face studiile primare la Cernăuți, având șansa extraordinară de a învăța limba română cu un profesor ce avea o cultură profundă, și anume Aron Pumnul, la a cărui bibliotecă, bine dotată, poetul are acces, având ocazia să citească *Lepturariul*, o antologie cuprinzătoare care conținea numele și operele poezilor români evocați ulterior în poezia *Epigonii*.

Începând din anul 1864 tânărul pleacă în pibegie prin țară alături de trupa de teatru Tardini - Vlădicescu. Între anii 1867 - 1869 va însoți trupele lui Iorgu Caragiale și Pascaly, fiind angajat ca sufleur și copist de roluri.

Apreciatul și respectatul profesor de limba română, Aron Pumnul, moare în ianuarie 1866, prilej cu care Eminescu scrie prima sa poezie cu titlul *La mormântul lui Aron Pumnul*, pe care o semnează Eminovici. Printre versurile acestei poezii răzbat durerea și regretul, ce-l cuprind pe poet la moartea unei persoane dragi, generalizând suferința și golul produs de trecerea în neființă a profesorului: *"Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină..."*

În același an în care scrie poezia amintită mai sus, trimite la revista *Familia* a lui Iosif Vulcan poezia *De-aș avea*, prilej cu care i se schimbă numele din Eminovici în Eminescu.

În perioada 1869 - 1872, Eminescu este student la facultatea de Filozofie din Viena, audiind și cursuri de la alte facultăți, participă la pregătirea unei serbări organizate cu prilejul împlinirii a 400 de ani de la zidirea mănăstirii Putna. În aceste împrejurări se leagă o prietenie frumoasă între poet și Ioan Slavici, o cunoaște pe Veronica Micle și începe colaborarea cu revista *Convorbiri literare*.

La vârsta de 20 de ani, adică în anul 1870, Mihai Eminescu trimite la revista *Convorbiri literare* poeziile *Venere și Madonă* și *Epigonii*, precum și basmul *Făt-Frumos din lacrimă*. Appreciate de criticul Titu Maiorescu și urmate de poezia *Mortua est*, se va spune că tânărul Eminescu are geniu, fiind considerat *"poet în toată puterea cuvântului"*. Din acest moment încep să fie publicate creații literare din ce în ce mai valoroase cum ar fi: *Junii corupți*, *Geniu pustiu*, *Împărat și proletar*, *Înger și demon*, *Sărmanul Dionis*.

Între anii 1872 - 1874, Mihai Eminescu se înscrie la Facultatea de Filozofie din Berlin, oferindu-i-se o bursă din partea *Junimii*, societate literară condusă de Titu Maiorescu. În această perioadă poetul se dovedește a fi preocupat de mitologia autohtonă și versifică basmul *Călin Nebunul*, precum și basmul cules de germanul Kunisch, mai întâi sub titlul *Miron și frumoasa fără de corp* apoi, *Fata-n grădina de aur*, care vor fi înnobilate cu idei filozofice profunde în poemul *Luceafărul*. Tot în această perioadă, poetul cunoaște puternice influențe ale filozofiei lui Schopenhauer și ale filozofiei indiene, care-l cucerește atât de mult, încât învață singur limba sanscrită, pentru a putea citi operele în original. Gândirea structurată în această perioadă își va pune amprenta pe toate creațiile viitoare, care compun cea mai profundă și valoroasă parte a operei eminesciene.

Spre sfârșitul anului 1874, Eminescu vine în țară și se angajează la Biblioteca Centrală din Iași, după care va fi revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui. Cu acest prilej, îl va cunoaște pe Ion Creangă, legându-se între ei o prietenie sinceră, profundă și de durată. În această perioadă scrie poezii, pe care le dedică iubirii: *Crăiasa din povești*, *Lacul*, *Dorința*, *Călin (file din poveste)*.

La invitația lui Titu Maiorescu, în 1877, Eminescu vine la București și este angajat ca redactor, apoi redactor-șef la ziarul *Țimpul*, unde va scrie articole de presă cu aceeași profunzime a inteligenței sale neobișnuite, muncind din greu alături de Ioan Slavici și Ion Luca Caragiale.

Între anii 1878-1880, Mihai Eminescu publică poezii erotice, dorința de a iubi și de a fi iubit fiind exprimată cu profunzime artistică în poezii ca : *De câte ori iubit*, *S-a dus amorul*, *Pe lângă plopii fără soț*, *Departate sunt de tine*, *Pe aceeași ulicioară*. Tot în această perioadă scrie și meditații asupra morții, precum *Rugăciunea unui dac*.

După anul 1880 marele poet își scrie cea mai importantă și mai valoroasă parte a operei sale, poemele filozofice, care au fost apreciate și considerate ca având o valoare unică și inestimabilă în literatura română : *Revedere*, *Scrisorile (I-V)*, *Glossă*, *Odă (în metru antic)*, *Luceafărul*.

Primul volum de poezii, scrise de Mihai Eminescu, este publicat în anul 1883, sub îngrijirea și editarea binevoitorului junimist, Titu Maiorescu. Timp de șase ani Mihai Eminescu se luptă cu o boală necruțătoare, care îl chinuie enorm, în această perioadă poetul având puține momente de luciditate.

În anul 1883, în luna octombrie, Vasile Alecsandri conferențiază la Ateneu, urmărind un scop caritabil pentru întreținerea lui Eminescu într-o casă de sănătate la Ober Döbling, lângă Viena, în institutul de alienați mintal, unde în urmă cu 40 de ani fusese internat și Lenau, poetul german născut în România. În anul 1884 Eminescu își revine, iar în aprilie lucrează pe un post de profesor suplinitor la disciplinele geografie și statistică, la o școală comercială din Iași.

În anul 1885, în timpul verii, merge la odihnă în Odessa, la Liman. Toamna, când se întoarce, lucrează la Biblioteca Universității, ocupând un post de bibliotecar.

În 1886, în luna noiembrie, poetul este atins din nou de boala necruțătoare și, pe o perioadă de șase luni, este internat la ospiciul de la Mănăstirea Neamț. După cele șase luni, este externat și beneficiază de îngrijirea soriei lui, Harieta, infirmieră în Botoșani. Totuși, în 1888 va reveni la București, ocupând postul de director onorific la revista *Fântâna Blanduziei*.

În februarie 1889 boala se agravează, fiind internat în sanatoriul doctorului Șuțu, unde pe data de 15 iunie 1889, marele nostru poet Mihai Eminescu se stinge din viață, trupul neînsuflit fiindu-i înmormântat la cimitirul Belu din București.

Poetul a trăit deci treizeci și nouă de ani, viața lui fiind supusă "*incandescenței bolii și marilor combustii ale muncii sale creatoare*. A trăit o viață în dureri și lipsuri, durerile stăpânindu-l încă din Viena, de atunci fiind conștient "*că nu mai poate fi fericit în viață până în clipa când zăgazarile s-au rupt și gândirea s-a revărsat fără frâne, ca pe tot atâtea căi de mii de ani*."

Academicianul Perpessicius însă a afirmat cu convingere că "*scriitorul acesta nu a trăit numai o viață, ci zeci de vieți, căci, la fel ca și pruncii năzdrăvani din basme, el a crescut într-un an cât alții în zece și a scris în douăzeci cât pentru eternitate*."

Cms. șef dr. Bilan Maria

REALIZARE DE SINE...

TALENT ȘI DESTIN PERSONAL

Medic, arheolog, muzician ... încă din copilărie, știu ce vor face în viață. Credința în destinul lor, încrederea în propria lor persoană sunt uimitoare. Reflecții asupra unui proces misterios, adesea neglijat de psihologie.

Saint - Louis, Statele Unite 1919. O copilă de 13 ani doarme pe jos, alături de câinele cu care împarte hrana și păduchii, în casa în care lucrează ca servitoare. Tablou sordid, demn de un roman de Charles Dickens, din care nu lipsește nimic: foamea, mizeria, zdrențele, stăpâna rea, care îi bate pe copii. Seara însă, Josephine - fiindcă acesta este prenumele ei - îi invită pe copiii din cartier în pivnița unde a amenajat o mica scenă. Dansează cu frenezie și se poartă de parcă ar ști, în sinea ei, cine va ajunge... Josephine Baker, cea mai celebră dintre dansatoarele de cabaret din secolul XX.

La fel s-a întâmplat cu Golda Meir, care a condus Israelul în timpul războiului din 1973. La vârsta de 11 ani, ea coalizează un grup care să protesteze împotriva obligației de a achiziționa manualele școlare, prea scumpe pentru copiii săraci, și închiriază o sală pentru primul ei meeting.

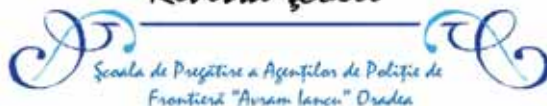
Există destine, la fel ca acestea, care par așternute dinainte, și există copii, tot ca cei descriși, care par să aibă în ei germenii unei vocații care nu așteaptă decât să se manifeste. De parcă ar fi „predestinați” să împlinească o anumită misiune, să facă din viața lor o capodoperă. De cele mai multe ori, sunt evocați copiii muzicieni, acești „supradotați” capabili să interpreteze pe scenă ca niște profesioniști. Cu toate acestea, talentul precoce, darul, aptitudinea sau chiar „chemarea” lăuntrică nu sunt doar apanajul marilor personalități. Ele se manifestă în cazul nostru, al tuturor: „Pe la 8 ani, mi-am anunțat intenția de a mă face arheolog, iar de la 13 ani m-am dus să lucrez pe teren”, relatează Cătălina, restaurator, pasionată de arheologie și sculptoriță pasionată.

Din păcate, nu toți avem șansa să creștem într-un mediu care să favorizeze exploatarea talentelor noastre. Nu e neapărat vina părinților noștri. Poate că nici ei nu au beneficiat de o educație propice dezvoltării lor. Acum vreo patruzeci de ani nu prea era la modă obiceiul de a-i privi pe copii ca pe niște ființe cu autonomie și personalitate proprii. „Mamă, când voi fi mare, voi fi avocat!” „Avocat?! Nici să nu te gândești! Secretară, mai treacă meargă!” Iată cum, exact la vârsta la care îndrăznim să vorbim deschis despre visele noastre, dorințele ne sunt reprimare cu niște răspunsuri negative și brutale. Cazul contrar este acela al copiilor care suferă din cauza dorințelor părinților, care îi împovărează. „O să fii un medic extraordinar, la fel ca tatăl tău...”, pe când tot ce-și dorește băiatul este să devină aviator.

Este adevărat că vocația - sau semnificația vocației - este neglijată de către psihologie. Probabil pentru că termenul acesta este privit de foarte multe ori la nivelul simțului comun în accepțiunea sa religioasă - prin „a avea o vocație” se înțelege adesea „a te converti” ori te trimite chiar cu gândul la noțiunea teologică de predestinare, adică ideea că Dumnezeu a prevăzut destinul oamenilor pe pământ...

Alfred Adler, unul dintre discipolii disidenți ai lui Freud și primul psihosomatician din istoria psihologiei, este singurul care a încercat să explice originea vocației, îndepărtând-o în mod clar de divinitate și de destin. După părerea lui Adler, vocația se conturează odată cu formarea personalității, care nu este înăscută, ci dobândită. Teoria sa se întemeiază pe două noțiuni fundamentale: complexul de inferioritate și recompensarea. Mai întâi suntem bebeluși, apoi copii, și ne găsim într-o stare, dându-ne seama de aptitudinile și de defectele noastre ereditare. Lucrul acesta ne determină să ne folosim elanul vital - „forța dinamică a vieții”, cum o numește Adler - pentru a ne „autoprograma” comportamentul și stilul de viață, conform unui scop de adaptare, de perfecționare ori de securitate: a fi primii sau ultimii, a ne face remarcați sau a trece neobservați.

Revista școlii

...REALIZARE DE SINE

Acesta este momentul în care intervine procesul de compensare, care oferă o soluție specifică la problema vocației: elanul vital este acela care ne ajută să ne depășim „inferioritățile” psihice sau fizice. Așa s-a întâmplat cu actorul Arnold Schwarzenegger, un copil firav, la limita rahitismului, care și-a utilizat forța dinamică a vieții - pe care adlerienii o mai numesc și „*agresivitate pozitivă*” - pentru a deveni actorul pe care îl cunoaștem astăzi...

Încă de la o vârstă fragedă, avem cu toții capacitatea de a ne concentra asupra unei probleme și de a găsi resortul intim care să ne ajute să o depășim. Adler demonstrează astfel că, în ce privește viața psihică, nu suntem modelați doar de mediu, ci și de scop. Aceasta este cauza esențială a comportamentului nostru, care duce la construirea unui veritabil „*plan de viață*”.

Cât privește sentimentul social, un alt concept adlerian, sau „*sentimentul comunității*”, există în noi o necesitate inerentă de a ne asocia, de a ne identifica, de a-i recunoaște pe ceilalți și de a ne recunoaște în ei. Lucrul acesta ne permite să ieșim în față, diminuându-ne sentimentul de inferioritate. În copilărie, atunci când schimbul acesta permanent este fluid, el favorizează manifestarea calităților noastre. În schimb, dacă abilitățile personale sunt ignorate sau luate în derâdere de către părinți, școală sau prieteni, planul de viață începe să pălească câte puțin. (continuare în numărul următor)

Scms. David Mihaela

„HAI ORADEA, JOACĂ BINE...”

În perioada 09.12 - 12.12.2010 la invitația IPA Kosice și a Școlii de Ordine Publică Kosice, echipa de fotbal a Școlii de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu”, Oradea, reprezentând Asociația sportivă a școlii, a participat la un turneu de mini fotbal în sală.

Turneul s-a desfășurat în sala sporturilor din localitatea Kosice, pe durata a două zile. Au participat 23 de echipe din 6 țări. România a fost reprezentată, pe lângă echipa Școlii de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea, alte 3 echipe din structurile poliției și a jandarmeriei.

Turneul a avut un grad ridicat ca valoare a participanților, meciurile desfășurându-se pe durata unei reprize a 15 minute, jucându-se în sistemul 4+1.

În urma rezultatelor obținute, echipa Școlii de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră

„Avram Iancu” Oradea s-a clasat pe locul 9, cel mai bun dintre echipele românești participante. Au luptat pentru acest loc meritoriu și au dat dovadă de fair-play următorii: cms șef Antoniu Lung, cms Marius Cura, cms Cristinel Anton, sinsp. Cosmin Ionașcu, ag. șef Alin Jurcuț, ag. șef. adj. Marius Pavel, ag. Mircea Ardelean, ag. pr. Adrian Panc, ag. pr. Papiș Mugurel.

La sfârșit au fost decernate cupe și diplome de merit pentru fiecare echipă. S-a reiterat și invitația de a participa la următoarele turnee.

Cms. șef Lung Antoniu

S-A LANSAT ANUL EUROPEAN AL VOLUNTARIATULUI 2011 ÎN ROMÂNIA!

Începând cu mai 2008 a avut loc în întreaga Europă o campanie inițiată de **Centrul European de Voluntariat** în vederea declarării anului 2011 Anul European al Voluntariatului. Anul 2011 va marca aniversarea a 10 ani de la Anul Internațional al Voluntariatului, celebrat în 2001, la inițiativa Organizației Națiunilor Unite.

Propunerea se baza pe o serie de documente ale diferitelor instituții europene care recunosc contribuția voluntariatului la dezvoltarea comunităților și a cetățenilor și care îndeamnă la sporirea sprijinului în vederea dezvoltării voluntariatului, ca formă de cetățenie activă la nivelul Europei, sprijin pe care autoritățile ar trebui să îl ofere la nivel național, regional și local. O **Declarație a Parlamentului European** prin care se solicita Comisiei Europene, instituția abilitată să ia decizia declarării anului 2011 Anul European al Voluntariatului a fost inițiată de dna Marian Harkin, parlamentar european irlandez. În data de 15 iulie 2008, **Parlamentul European** a adoptat, cu 454 de semnături, declarația respectivă. Apelul era susținut atât de alte instituții europene, cât și de 17 rețele europene de organizații care lucrează cu voluntari. Inițiativa, coordonată de Centrul European de Voluntariat, își propunea să aducă voluntariatul în rândul priorităților de pe agenda europeană și elaborarea unei politici coerente de încurajare și sprijinire a dezvoltării voluntariatului, atât la nivelul UE, cât și la nivelul statelor membre. În sprijinul inițiativei vin datele existente la nivel european, potrivit cărora 3 din 10 europeni sunt voluntari și 80% din populația UE consideră implicarea activă în viața socială drept crucială pentru democrație. În plus, Anul Internațional al Voluntariatului (IYV - 2001) a demonstrat clar că atenția sporită a factorilor politici și decizionali asupra acestui subiect poate aduce contribuții importante în sensul creșterii interesului cetățenilor pentru voluntariat și în sensul creșterii eforturilor de întărire a infrastructurii pentru voluntariat.

Anul european al voluntariatului, prilej de a aduce în atenție activitatea de voluntariat care pune în practică valorile europene ale solidarității, toleranței și diversității, aducând beneficii atât persoanelor care se implică voluntar cât și comunităților în care aceștia trăiesc.

Anul 2011 este dedicat celor 100 de milioane de cetățeni ai Uniunii Europene implicați în activități de voluntariat, aproximativ 4 milioane dintre ei fiind români, potrivit Barometrului European din mai 2010.

Anul european al voluntariatului 2011 își propune patru obiective principale:

- Depunerea de eforturi în favoarea creării unui mediu propice voluntariatului;
- Abilitarea organizatorilor de activități de voluntariat să amelioreze calitatea activităților de voluntariat;
- Recunoașterea activităților de voluntariat;
- Creșterea gradului de sensibilizare cu privire la valoarea și importanța voluntariatului

Marti, 14 decembrie 2010, la București, a fost lansat și în România Anul European al Voluntariatului 2011.

Principalele așteptări ale organizațiilor mișcării de voluntariat din România în urma implementării Anului european al voluntariatului 2011 includ:

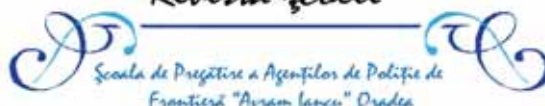
- Clarificarea și armonizarea cadrului legislativ referitor la voluntariat în România;
- Definirea unui rol clar, specific și activ al statului în relaționarea cu sectorul nonprofit și în sprijinirea dezvoltării voluntariatului;
- Dezvoltarea infrastructurii pentru voluntariat;
- Crearea unor mecanisme de măsurare a dimensiunilor și impactului voluntariatului;
- Recunoașterea valorii voluntariatului pentru comunitate și individ.

Colectivul de redacție

The European Year of Volunteering 2011

Revista școlii

IARNA ÎN IMAGINI

Ceahlăul pătruns de raze

Plouă din munte

Avalanșă de gheață

“Cu capul în nori”

Portul înghețat

Sinsp. Azoitei Alexandru

"Lumea și înțeleșurile ei se străbat cu gândul, nu cu piciorul"

(Vasile Tudor Crețu)

Deși, în principiu, știința și cercetarea a elucidat modul de apariție a omului pe Terra, și considerăm că suntem cei care au descoperit tehnologii evaluate, există multe dovezi, în diferite părți ale Globului, care arată că strămoșii noștri foloseau tehnologii la fel de avansate în urmă cu trei mii de ani...

Dacă suntem cei mai evoluți sau nu, dacă există viață extraterestră sau nu, apreciați dumneavoastră. Vă invităm, așadar, în rândurile ce urmează, și pe parcursul a câtorva numere succesive ale revistei, să dăm glas invitației profesorului și să „străbatem”, câteva, din locurile misterioase ale planetei.

Machu Picchu – legendara citadelă incașă

Se crede că ultimul refugiu incaș se află într-un frumos oraș de pe vârful Anzilor. Cum a fost el construit și când? Care era scopul stâncii sacre, Intihuatana? De ce a fost orașul părăsit atât de brusc, lăsând atât de puține urme ale foștilor locuitori?

Călătorul își poate da seama de marea planului Machu Picchu-ului doar din observatorul de pe vârful dealului din apropiere. Citadela este o realizare formidabilă de planificare urbană, inginerie civilă, arhitectură și zidărie din piatră. Cine a plănit această simfonie de piatră, acest vast complex de clădiri atât de bine construită încât cele cinci secole de junglă invadatoare nu au reușit decât să le priveze de acoperișurile din stuf? Formele arhitectonice sunt absolut caracteristice incașilor, dar dincolo de acest lucru, originile lor sunt învăluite într-un mister atât de adânc, asemenea vălătucilor de ceață care se involbură dimineața în jurul piscurilor stâncoase. O trăsătură specifică stilului incaș de a construi este modul în care sunt tăiate pietrele, cu multe fațete ce se potrivesc perfect fără să fie nevoie de mortar, ca un soi de mozaic tridimensional. O asemenea formă mărește mult stabilitatea zidului, care trebuie să suporte dese cutremure de pământ ce zguduie Anzii. Într-una din așezările mai mici din jurul Machu Picchu-ului s-a găsit o piatră având 40 de unghiuri, standard încă nedepășit de mâna omului. Incașii nu dețineau tehnologia necesară cioplirii și totuși au reușit s-o facă. Acesta este încă un mister ce planează asupra acestui popor enigmatic. Folosirea tehnologiei laser de către vizitatori extraterestri este încă o teorie larg răspândită invocată pentru a explica perfecțiunea construcțiilor. Poate că nu vom afla nicicând adevărul.

Canionul Chaco: Comunitățile Pueblo

Un canion din statul New Mexico este leagănul uneia dintre cele mai vechi civilizații din America de Nord. Cine a trăit aici? Care era funcția marilor KIVA circulare? Cine a fost Pueblo Bonito? De ce au dispărut atât de brusc locuitorii canionului?

Filmele western lasă impresia aproape întotdeauna că indienii nord-americani au fost niște sălbatici, însetați de sânge și chiuind războinic, ce își duceau cu greu zilele. Însă o călătorie în Țara celor Patru Colțuri în sud-vestul SUA ar împrăștia pentru totdeauna imaginea greșită lăsată de filme. Și aceasta, pentru că, într-o vreme în care europenii de rând trăiau în cocioabe rudimentare din scânduri acoperite cu stuf, locuitorii Canionului Chaco trăiau în complexe urbane sofisticate, construite din pietre asamblate cu pricepere. Oamenii acestor locuri împloteau, în urmă cu 1000 de ani, coșuri cu o lucrătură atât de bătută și etanșă, încât și astăzi ele mai țin apa. Acești oameni sunt cunoscuți azi sub numele de populația Navajo.

Revista școlii

Angkor: orașul templu hindus

Orașul care adăpostește cea mai mare construcție religioasă din lume zace astăzi în ruine, ascuns în jungla indochineză. Cine erau locuitorii lui? De ce a fost construit într-un loc atât de bogat în apă? Care a fost cauza prăbușirii imperiului Khmer și a exodului locuitorilor orașului?

Descris de unii ca fiind cel mai mare oraș din lume în jurul anului 1000, orașul ar fi adăpostit cca. jumătate de milion de oameni. Locuitorii erau khmerii, a căror religie era în mod clar o formă de hinduism. Unul din misterele Angkoru-ului, care continuă să fascineze, este abandonarea lui, se pare,

datorită unor condiții climatice nefavorabile care au distrus recoltele, ducând la apariția unor molime sau a malariei.

Legendara Troia

Marele oraș înconjurat de ziduri puternice pe care l-a descris Homer a fost redescoperit acum un secol. Dar este aceasta cu adevărat Troia? Dacă nu, unde se găsește ea și ce a însemnat războiul troian?

Asediul și cucerirea Troiei, cetatea de pe țărmul nord-vestic al Turciei de azi, alcătuiesc una dintre aceste legende. În ciuda lipsei unor dovezi reale și, până de curând, chiar a cunoașterii ei, credința în existența Troiei și a legendei sale nu a slăbit nicicând. Când exploratorul german Heinrich Schliemann a descoperit Troia, el a oferit lumii întregi o legătură cu trecutul, care era cunoscut deja din cel mai mare poem epic scris vreodată: Iliada.

Ruinele Troiei se află, se pare, pe movila Isarlık, la mică distanță în interiorul coastei nord-vestice a Turciei, în apropiere de locul unde s-a născut Homer. Legenda căderii Troiei începe atunci când lui Paris, fiul lui Priam, regele Troiei, i-a fost acordată onoarea de a decide într-o întrecere de frumusețe între zeițele Hera, Atena și Afrodita.

Zeițele nu și-au făcut scrupule în a-l mitui pe tânăr. Iată de ce Paris s-a văzut obligat să aleagă nu după înclinațiile lui sau din frica de răzbunare a învinșelor, ci între bogăție și stăpânirea Asiei și iubirea față de Elena, soția regelui Menelaos al Spartei, despre care se spune că era cea mai frumoasă femeie din lume. Alegerea ca răsplată a Elenei a declanșat un război care a durat 10 ani și a dus la pustiirea cetății strămoșilor lui. Totuși comori neprețuite s-au păstrat până în zilele noastre, bunăoară, Sofia Engastromenos, care s-a căsătorit cu Schliemann, arheologul german ce descoperise Troia, a fost complice la scoaterea din Turcia, pe ascuns a tezaurului lui Priam, lăsându-se ulterior fotografiată în timp ce purta cele mai frumoase piese ale comorii: bijuteriile Elenei. Erau printre ele coliere, brățări, cercei și două diademe, toate din aur.

Deși este o legendă, majoritatea oamenilor de știință și a arheologilor susțin existența acestei cetăți înfloritoare și chiar a poveștii care a dus la distrugerea ei.

Ag. pr. Solomie Carmen

DIVERTISMENT...

INSTRUCȚIUNI DE UTILIZARE REALE

- Pe broșura unui uscător de păr Rowenta :

A nu se utiliza în timp ce dormiți.

(La naiba, da' numa atunci am timp să mă ocup de părul meu !)

- Pe o pungă de chipsuri Fritos :

Puteți fi un câștigător ! Nu e necesar să cumpărați. Detalii în interior.

(Asta probabil e o invitație să ciordești pachetul)

- Pe un săpun Dial :

Mod de folosire – A se utiliza ca un săpun obișnuit.

(Zăăăău? adică cum ?)

- Pe unele produse congelate Swanson :

Sugestii de preparare – Decongeleți.

(Dar e doar o sugestie)

• Pe punga unei căști de păr pentru baie, dintr-un hotel de 4 stele :

Se pune pe cap.

(Awww, shiiiiit !)

• Pe fundul unei cutii de Tiramisu marca ItalGelato:

Nu răsturnați cutia.

(Prea târziu, ați pierdut !)

• Pe o budincă semipreparat Dr Oetker : Acest produs va fi cald o dată reîncălzit. *(Sunteți sigur ???)*

• Pe cutia unui fier de calcat Rowenta (lovește din nou):

Nu călcați hainele direct pe corp !

(Da, dar aș economisi o groază de timp...)

• Pe o sticlă de sirop contra tusei pentru copii marca GlaxoWelcome:

Nu conduceți automobilul ! Nu operați mașini grele !

(Ar trebui să le mai interzică copiilor și să aibă menopauză, și s-a acoperit cam tot)

- Pe o sticlă de Nytol (somnifer) :

Atenție: Poate produce somnolență.

(Pe buneee ?!?)

• Pe cutia unui set de becuțe de pom chinezești:

A se utiliza numai în interior sau exterior. *(Deci, sa fie clar, cine le utilizează sub apă sau în cosmos pierde garanția !)*

• Pe manualul unui robot de bucătărie japonez:

A nu se folosi în alte scopuri.

(Hmmm, asta mă face tare curios...)

- Pe o cutie de arahide Sainsbury :

Atenție -conține arahide.

(Poate explodează)

- Pe o pungă de arahide de la o cursă aeriană:

Instrucțiuni: deschideți punga, mâncați arahidele.

(Chiar, nu invers ?)

- Pe manualul unei drujbe Husqvarna :

Nu încercați să opriți lanțul cu mâna sau alte organe.

(Aaaaa, asta o fi fost modelul Lorena Bobbit !)

- Pe un costum de Superman pentru copii :

Acest costum nu vă permite să zburăți.

(Da' ce, altele îți permit ?)

• Pe o periuță de dinți oferită gratuit la un cabinet stomatologic :

Utilizați partea cu peri de plastic.

(Pe bune !!!)

LEGILE VIEȚII :

• "Atunci când ai nevoie să deschii o ușă , cu mâinile ocupate de zece pungi mari și grele.... cheia se va afla în buzunarul opus mâinii pe care cu greu ți-ai eliberat-o". *(Legea Degeabasuni)*

• "Mereu când ajungi punctual nu va fi nimeni să te vadă, dar cand întârzi doar 5 minute.... vor fi toți deja prezenți ... și toți se vor uita la ceas și vor clătina din cap! *(Legea namaripilapicioare)*

• "Dacă reușești să-ți păstrezi calmul când toți din jurul tău sunt disperăți... e pentru că nu ai priceput pe deplin gravitatea problemei". *(Legea încănapticafisa)*

• "Vei ajunge fugind la telefon exact cât să mai auzi cum cineva închide receptorul". *(Legea ghicicineafost)*

BANCURI

Ieri seară stăteam cu nevastă-mea de vorbă despre eutanasiere și i-am spus:

- Să nu mă lași niciodată să stau într-o stare vegetativă, să fiu dependent de niște mașini și alimentat cu lichide. Dacă o să fiu vreodată într-o astfel de stare, te rog să debranșezi toate aparatele care mă țin în viață!"

Și atunci ea s-a ridicat, a închis televizorul și computerul și mi-a aruncat berea la chiuvea.

Un tânăr se întoarce acasă foarte trist, după ce plecase să ceară mâna prietenei sale. Văzându-l așa, tatăl său îl întreabă:

- Ce s-a întâmplat? Te-a refuzat?

- Da... Mi-a tras și o palmă!

- Cum așa?! Nu i-ai spus cum te-am învățat eu? "Draga mea, timpul se oprește în loc pentru mine când privesc în ochii tăi!"

- Vai! Asta era! Am greșit formula.... I-am spus: "Ai o față de mi se oprește ceasul!"

Un cavaler urma să plece în cruciadă. Își făcu bagajele, puse centura de castitate la nevastă și dădu cheia centurii celui mai bun prieten:

- Dacă nu mă întorc în 3 ani, o poți avea pe nevastă mea.

Și își văzu de drum.

După o oră de mers, prietenul îl ajunse din urmă:

- Mi-ai dat altă cheie!!

Gigel îi spune mamei:

- Mamă, ieri după ce-ai plecat de-acasă, a venit o tanti blondă și frumoasă și s-a dus cu tata în cameră și...

Mamă-sa îl întrerupe:

- Știi ce, să repeți asta când vine taică-tu acasă!

Ajunge acasă tatăl, mama îi face semn copilului, iar acesta reia:

- Și cum îți spuneam, mama, ieri când tu n-ai fost acasă, a venit o tanti blondă și s-a dus cu tata în cameră și...

- Și? Șiiii??? întreabă mama nerăbdătoare.

- Și tata a tăvălit-o-n pat exact așa cum te tăvălește pe tine de obicei poștașul...

Soțul și soția în pat... momente toride...

EA - ia-mă sălbatic, arată-mi că ești bărbat adevărat!

EL - DA! DA! DA!

EA - Spune-mi lucruri murdare!

EL - Baia, bucătăria, covorul din sufragerie...

- Dragul meu, în curând vom fi trei...

- Asta e o veste bună! răspunse el sărutând-o

- Mama a obținut divorțul și va veni să locuiască împreună cu noi..

Într-o zi, la ușa unei bătrâne, sună un domn elegant îmbrăcat, cu un aspirator în mână.

-Aș dori să vă prezint cel mai performant aspirator... , iar în același moment aruncă pe covorul din holul casei o cantitate considerabilă de bălegar, explicând: dacă acest aspirator nu va curăța TOT în următoarele 2 minute, promit că restul îl voi mânca! Bătrâna, după ce ascultă toată povestea, îi răspunde:

- Atunci sper să ai poftă, că nu am curent de azi-dimineață!

Un călător ajunge la hanul "Gheorghe și Balaurul". Bate la ușă , i se întredeschide și o femeie îl întreabă:

-Ce vrei?

-Aș dori să înnoptez la han și dacă ați avea și o farfurie cu mâncare...

- Nu avem! Și i se trănțește usa în nas. Bate din nou la ușă . Ușa se întredeschide și aceeași femeie îl întreabă:

-Ce vrei?

- N-aș putea să vorbesc și cu Gheorghe...?

Un tip intră într-un magazin: Aș dori și eu niște gulaș

Vânzătorul: Sunteți ungar?

Ăsta se enervează: Și dacă ceream ștrudel mă întrebai dacă sunt neamt, dacă ceream pui seshuan mă întrebai dacă sunt chinez, sau dacă ceream pizza trebuia să fi fost italian?!?

- Aaaa, nu

- Și atunci de ce mă întrebi dacă-s ungar pentru că am comandat gulaș?

- Pentru că aici e magazin de electronice. ..

La un bal, se duce unu la o tipă:

-Păpușă, dansezi?

- Da, sigur.

- Păi, atunci lasă-mă pe mine să stau pe scaun.

Fiul: E adevărat, taticule, că în unele părți ale Africii bărbatul nu își cunoaște soția decât după căsătorie?

Tatăl: La fel se întâmplă în toate țările!

